

مرکز مجازی امام صادق (علیه السلام)

الروضة البهية في شرح اللمعة الدمشقية (صلح)

احکام ۲

جلسه ۲

استاد وافی

صلح فی نفسه یک اصل است و لذا شهید اول آن را در یک کتاب مستقل قرار داده است.

نکته: هر آنچه به صلح ملحق شود، احکام آن مورد ملحق شده نیز جاری می شود.

موضع اختلاف: اهل سنت قائلند طلب صلح، نوعی اقرار محسوب می شود، در صورتی که شیعه برخلاف آن قائل است که طلب صلح اعم از اقرار است و در خواست مصالحه به معنای اقرار نمی باشد.

- اگر دو شریک صلح کنند بر اینکه یکی رأس المال را بگیرد و دیگری باقی اموال را، این معامله تا زمانی که شریک اند صحیح است و در سود به دست آمده از طرف شخصی که صاحب رأس المال بوده، با شریک مصالحه می کند و می بخشد و فایده هبه را می رساند و اگر هم ضرر بوده باشد فایده ابراء را می رساند.

- موارد صحت مصالحه: بر عین، بر منفعت، بر مثل آن، بر جنس، بر مخالف آن و حق، مانند: صلح بر حق شفعه و حق خیار و حق اولویه سنگ چینی زمین و بازار و مسجد.

- اگر معلوم شود که مال معین برای خودش نبوده، صلح باطل است و اگر معلوم شود که مال معین معیوب است، صلح فسخ می شود و می تواند خسارت بگیرد. اگر شخص فهمید که فریب خورده، در این صورت مانند بیع، خیار غبن جاری می شود، به علت دفع ضرری که در بیع ثابت است.

- در صلح بر نقدین، تقابض فی المجلس شرط نمی باشد زیرا صرف مخصوص به بیع است و صلح از فروعات بیع نمی باشد بلکه اصل است.

- در مصالحه می تواند ربا راه پیدا کند و حرام شود، مانند اینکه: مال صلح و قیمت یک جنس باشد.